

LA CRÒNICA
DAVID COLOMER

El pitjor de tot és tot

1 Desubicats. El pitjor de tot no és perdre en un camp de barriada com el del Rayo, o que el Madrid sigui millor, o que Àngel Fernández tingui el son profund i que en una *suite* del vuitè pis d'un hotel de Madrid, altre cop l'Hesperia (millor Desespèria), es pogués improvisar el rodatge d'una d'aquestes *gang bang* de pel·lícula porno italiana rodada a Budapest. El pitjor de tot és...tot. El pitjor de tot és que els aficionats han assumit que res ja no val la pena, que ja n'hi ha prou d'estafes el diumenge a la tarda i que els 12 euros que val el partit del Canal Satélite més val dedicar-los a l'educació dels fills, que quant menys Barça vegin més profitós i saludable serà el seu futur. El pitjor de tot és il·lusionar un mort i que la massa social està començant a descobrir perillosament que es pot viure sense Barça, sense la ràdio el diumenge, sense anar al camp.

2 Tan lluny emocionalment. El pitjor de tot és veure els colors blau i grana i interpretar-los amb una distància emocional insultant, amb un menyspreu que comença a ser inherent, com si un no hagués estat mai barcelonista, com si Basilea no hagués existit, com si Cruyff no hagués nascut. El pitjor de tot és decantar-se pel pessimisme com una expressió realista de l'optimisme, com a mecanisme d'autoajuda. És aquest un Barça neopunk: el soci escriu *No future* a les parets i s'adreça als jugadors aixecant-los impetuosament cap amunt el dit índex. El pitjor de tot no és que no hi hagi futur, sinó que ara ja se'ls refot a molts que n'hi puguin haver. Si avui es tornés a perdre la final de Sevilla, quanta gent necessitaria plorar en silenci en l'autocar de tornada? Quanta?

3 Vestidor trencat. No es va acabar llepant un os a Vallecas per culpa d'una farra luxuriosa desmentida ràpidament pel club. S'hi va perdre per culpa de la prepotència i de l'autodivinitza-

La resposta que pot donar el barcelonisme a tota aquesta polèmica és aquesta: un camp pràcticament buit contra l'Osasuna. / EFE

ció, per culpa d'un entrenador que, per començar, domina tan poc el vestidor com Michels, mïster Marbre, el dominava a ell. El jugador probablement fa bestieses si veu que pot fer bestieses. La falta d'harmonia, de lleis de vestidor, de jerarquies, és molt pitjor que anar de putetes. Si fins i tot encara deu ser saludable! Els equips que es poden permetre un cert grau d'indisciplina (aquelles aventurètes pròpies d'un internat de l'Opus que es recorden amb nostàlgia quan un es retira) són els equips amb futbolistes sublims. Però en un equip com

aquest, amb un trident de rendiment inconstant encastat en la mediocritat general, si no hi ha comunió, concentració i humilitat, es va a la deriva.

4 Pedanteria Es va perdre a Vallecas per pedanteria, no per fote un clau. Centúries d'exjugadors professionals, no només de la història barcelonista, en podrien explicar de tots colors en les nits d'hotel, on l'avorriment i la rutina es fan tan insuportables. M'agradaria saber fins a quin punt els jugadors es coneixen entre ells,

fins a quin punt s'intercanvien vivències, telèfons, postals de Nadal, sopars de calçots, intimitat. Una part de mi es nega a creure que s'hagin mamat el dit convocant la festa toga d'*Animal Party* precisament allà, a Madrid. És com si el Real Madrid anés a buscar barjaules en un bar de carretera de la Jonquera dient que ja passarà don Florentino a pagar. Potser també és una campanya orquestrada des de Madrid, però aquesta excusa ja la va erosionar Núñez. O potser van pagar amb Visa pels Punts Estrella.

